

Závěr

Od chvíle, kdy první oddíly Úmluvy překročily hranici velké řeky Issy, uplynulo téměř půl roku. Boj byl veden i na poměry dřívějších válek tvrdě a nelítostně. Milosti se dočkal jen málokdo a většina střetů končila až úplným rozhodnutím. Nebyl prostor pro složité strategické manévry, byl to čirý střet síly a odhodlání na obou stranách fronty. Moment překvapení přinesl útočníkům počáteční výhodu, která se však začala brzy vytrácet. Koalice dokázala překonat počáteční šok, výrazně zpomalit postup nepřátel a záhy shromáždit i dostatek sil k protiútoku. Ten doslova smetl už příliš vyčerpané síly Úmluvy, jimž se nepodařilo dosáhnout rychlého vítězství, ani se na dobytém území dostatečně opevnit. A tentokrát se už ani postup Koalice před Issou nezastavil. Armády Gryfí říše, Stříbrných měst a Irollanu pronikly hluboko na území ovládaná Úmluvou. Přešlo jaro i léto, až barevné listí pokrylo zemi a stále chladnější rána věštila brzký příchod zimy, když třesk zbraní utichl. Válečné běsnění bylo u konce. Oddíly Koalice všude po kraji pronásledovaly a bez slitování dobýjely zbytky rozprášených nepřátel. Z trosk nekropole Nadin-zakiru stoupala oblaka dýmu. Na nátlak především Gryfí říše neměl z černého města zůstat kámen na kameni, mělo být vymazáno z tváře světa a kraj na věky označen jako prokleté sídlo zla. Tam, kde se ještě před několika měsíci rozkládal Ur-Gorthol, zbyl jen hluboký kráter. Těla stovek a tisíců obávaných válečníků kmene Urgash ležela po Narkeshi všude tam, kde zrovna stáli, když je nepřirozený žár během okamžiku spálil na popel. Dílo alchymisty Lethose a krutý odkaz dračice Malassy, jejíž moc vyhladila poslední ze svobodných divokých kmenů. Temní elfové ustoupili spořádaně zpět do podzemního labyrintu, aby se připravili k obraně, protože jakkoliv se dokázali vyhnout krvavé porážce, zůstali sami. Po celém Ashanu se nesla zvěst o triumfu Koalice ve věku Květu. Zdálo se, že teď už nic nemůže stát v cestě novému uspořádání světa a velkolepým plánům na další průzkum Nakreshe, jehož tajemství stále nepřestávala mnohé udivovat. Dosažené vítězství přesto bylo krvavě zapláceno. Příliš se nemluvilo ani o tom, že první nekromant Arantir a jeho věrní jako by se do země propadli. V provolávání slávy hrdinům národů Koalice však bylo snadné zapomenout, nevidět a neslyšet...a draci mlčeli...

Podzim 4 V.K.

Mandara - Stříbrná města - Al-Safir - soukromé komnaty arcimága Zehira

Iluze čarodějky Jhory se rozplynula a v místnosti zavládlo tíživé ticho. Ve tvářích učenců sedících na pestrých polštářích kolem arcimága se odrážela nejistota, možná i strach. Nikdo se mu neodvážil pohlédnout do očí. Vůdce expediční výpravy na Narkeshi a správce města Johary, válečný čaroděj Maahir, byl mrtev. Všichni přítomní si byli bolestivě vědomi blízkého přátelství arcimága s tímto mužem. Navíc zatímco zbylí spojenci v Koalici slavili dobyté vítězství, v myslích členů rady se usídlil stín nevyřešených obav. Kolik dalších bylo ještě svedeno na scestí čarodějem Jedditem? Jak hluboko už mohl ve Stříbrných městech kult uctívající pána démonů zakořenit? Jsou zrádci i teď mezi nimi? A co ostatní země, co když i v jejich řadách jsou ukryti Kha-Belethovi špehové, vyčkávající na svoji příležitost. Navíc zprávy o odporných stvůrách vypěstovaných pod Ur-Gortholem, o pekelném čarodějnictví provozovaném šamankou Deleb...co když démoni skutečně stále existují?

Zehir pomalu vyfouknul obláček vonného kouře z vodní dýmky a jeho oči se zahleděly kamsi daleko. Jeden ze starých mudrců se neklidně ošil.

„Můžete odejít, zasedání je skončeno“, pravil arcimág jen nepatrně tišším hlasem než obvykle.

Zatímco všichni vstávali a s úklonami couvali ven z místnosti, v Zehirově tváři se nepohnul jediný sval. Když strážci zvenčí zabouchli zlatem zdobené dveře, osaměl. V zádech cítil mrazení. To smrt obcházela kolem něj. Smrt, která si vzala jeho přítele. Téměř cítil, jak se dusivá temnota stahuje kolem jeho milované země.

„Odpusť, příteli...“

Maahir obětoval svůj život za životy tisíců jiných, zaplatil jím za arcimágovu vlastní krátkozrakost. Zehir věděl, že jeho přítel by jej nikdy neobviňoval, ale sám sobě lhát nedokázal, cítil se vinen Maahirovou smrtí. Když se zahleděl na své ruce, jako by na nich viděl krev a v očích jej pálily slzy. Kde jen byly časy, kdy se ještě uměl bezstarostně smát, kdy jej ještě netížil titul arcimága a s přáteli vyráželi na nekonečné hrdinské výpravy po krásách Al-Safiru, zpravidla končící bitkou s jinými studenty, pod stolem, v posteli některé čarodějky a nakonec spolehlivě univerzitním trestem. Jenomže staří přátelé se rozutekli, jednoho po druhém si je brala smrt a svět zešedivěl. Jak dlouho už se nedokážeš smát, arcimágu, ptal se Zehir sám sebe. Na chvíli zavřel oči. Ne. Jeho přítel by nechtěl, aby se Zehir utápěl v sebelítosti, zatímco jeho země jej potřebuje. Asi by ho udeřil a řekl mu, ať se vzpomene. Ano, přesně to by nejspíš udělal. Arcimág se alespoň maličko lítostivě pousmál, než rázným zatáháním za hedvábnou šňůru přivolal mladého sluhu.

„Předvolej generála Jo'tassar!“

Zanedlouho se dveře komnaty znovu otevřely, aby mezi strážemi prošla nezaměnitelná postava rakshanského generála. I na poměry horských příslušníků své rasy byl skutečným obrem, což ještě umocňovala těžká a pečlivě udržovaná zbroj, která mnohé nepřestávala vzhledem k teplotám v hlavním městě udivovat. Mezi rakshy měl Jo'tassar pověst velkého válečníka a o jeho vítězstvích na bitevních polích už teď kolovaly hotové legendy, ačkoliv měl ještě většinu života před sebou. Hodnostáři Stříbrných měst s ním ale jednali vždy jen velmi neradi. Mnohokrát se totiž také zodpovídal před radou z rozhodnutí, která byla mnohými považována za přehnaně krutá, což postupem času vedlo k určité jeho společenské izolaci. Pokud ale mohl arcimág právě teď někomu důvěřovat, byl to Jo'tassar. Nezlomná loajalita, hrdost, železná vůle a hluboko v generálově nitru doutnající nenávist z něj činily nezkorumpovatelného muže, jehož služeb teď bylo Stříbrným městům zapotřebí.

„Generále Jo'tassare, jménem federace Stříbrných měst a z moci mě svěřené, já, arcimág Zehir ebn Erreila vás jmenuji novým vůdcem expediční výpravy a správcem města Johary. Najděte a ztrestejte zrádce. Nenechte uniknout ani jediného z nich!“

„Jak poroučíte, arcimágu!“ Už tak mohutný bílý tygr jako by ještě o něco povyroستl, jeho hlas zněl jako vzdálené dunění bouře: „Smrt zrádcům a uctívačům temných bohů.“

Zehir se zahleděl rakshovi do očí. Věděl, že teď nepřátelé Stříbrných měst pocítí, co je to strach. Válka přišla na náš práh, válka bude tedy i naše odpověď.

Podzim 4 V.K. - přibližně téže doby

Narkesh - Ishizaarův labyrint

Opíraje se o svoji hůl triumvir pomalu kráčet jednou z nekonečných chodeb labyrintu. Od chvíle kdy jím uvolněná magie vyhladila do posledního válečníka kmen Urgash a smetla z povrchu Ashanu i samotný Ur-Gorthol, to doupě pekelné odpornosti, Lethos Ishizaarův labyrint téměř neopouštěl. Vysátí mocné magie z rudné žíly Malassiny krve, její ovládnutí a vypuštění skrze rituál se na něm krutě podepsalo. Víc než kdy dřív se teď oslabený obával o svůj život. Pokud jej Ylaya se Sinitarem chtěli zlikvidovat, tohle pro ně byla nejlepší příležitost. Neustále měl pocit, jako by jej sledovali čísi neviditelné oči.

„Kdysi jsme byli jedné krve...“

Alchymista se s trhnutím otočil. V chodbě byl ale sám, přesto by přísahal...

„Pomoz mi...“

Tohle už mohl jen těžko být pouhý klam. Lethos se zády přitisknul ke stěně a krystal na konci jeho hole zazářil naplněný smrtící energií. Nebyl sám. Ale ať už se v chodbě skrýval kdokoli, jen těžko to mohl být vrah. Ani teď by nikdo nebyl takový blázen, aby se mu postavil v přímém boji.

„Kdo jsi? Ukaž se!“

Chvíli se zdálo, jako by se jen ozvěna vysmívala jeho slovům. A pak náhle se z podlahy zvedl oblak prachu zachycený vzdušným vírem, z něhož se zformovala postava vysoké elfky.

„Nechci ti ublížit...“

To říkali všichni...ale ať už měl přízrak na srdci cokoliv, zdálo se, že nemá v úmyslu triumvira napadnout. Mimo to chodba neskýtala dvakrát mnoho možností k útěku.

„Kdo jsi?! A co chceš?!“

„Kdysi jsme byli jedné krve. Jsem...byla jsem...kdysi vůdkyní velkého a mocného klanu naší rasy. Kdysi, ještě za časů, které už vy nemůžete vzpomenout. Vyhnali nás. Bratři a sestry z hlubokých hvozdů. Vyhnali nás, protože jsem se odmítla podrobit nejvyššímu králi elfů. Můj klan krvácel a umíral, až jsem uzavřela pakt s Malassou, výměnou za to, že nás ochrání. A co z nás udělala?!“

Výkřik přízraku přímo rezonoval vzduchem, bylo z něj cítit zoufalství, hněv a vzdor.

„Jsi mojí jedinou nadějí. Malassa nás zradila a využila. Teď je konečně mrtvá a můj národ má žít v okovech Bezejmenného? To nikdy nepřipustím. Nikdy! Kdysi jsme bývali...jiní. Musíš najít moji dceru. Ukážu ti cestu. Musíš najít Eruinu. V žilách ti proudí moc a pomalu se dere na povrch, brzy se ji naučíš ovládnout. Budeš silnější, než byl sám Raelag. Pomoz mi... Jenom skrze tebe a Eruinu může můj rod ještě dojít záchrany, obnovit zase svoji zašlou moc a slávu. Najít mír...“

Na to, že ještě před několika hodinami se Lethosovy myšlenky upíraly především k tomu, jak si zajistit přežití, události nabraly skutečně nečekaný směr...

Zima 4 V.K.

Sigil - Heresh - Nar Ankar

Nad krajem se nocí neslo ponuré zvonění zvonů. Stovky a možná tisíce rukou třímaly pochodně mihotajícím světlem ozařující scénu, která by bezpochyby zasela strach do srdce mnohých, kteří by ji směli spatřit. Ačkoliv z mohutné katedrály pobořeného Nar Ankaru, kdysi pyšného hlavního města Hereshe, zbyla sotva polovina, několik věží se ještě stále jako spáry natahovalo k nebi. Tam, kde nad vysokým schodištěm stával oltář Ashy, nyní stál ebenový trůn bohatě ozdobený zlatými motivy. Zbytky stěn pokrývaly prapory a zástavy vyšších nemrtvých, na jejichž ramenou teď spočíval další osud země. Téměř naprosté ticho přerušovalo jen občasné zakvílení větru a právě zvuk zvonů. Nikdo nejásal, nepohnul se, nedýchal. Většina přítomných vypadala jako vytesané sochy. Oddíly seřazených kostlivců v těžkých zbrojích, hloučky zombií, několik honosně oděných upírů a u trůnu stojící osamocení lich. Středem celého shromáždění pomalým krokem procházela žena v černo-stříbrných šatech, za níž se vznášela skupina zatracených duší. Při troše ironie vypadala jako podivná nevěsta a ony jako její družičky, všechno to totiž byly také jen ženy a dívky. Když vystoupala až před samotný trůn, pomalu se otočila, aby jasně zelenýma očima krátce přelétla všechny přítomné. Pravda, v jejich očích na oplátku nebylo mnoho co hledat, někteří je neměli vůbec, ale někteří... Připadalo jí, jakoby se po levici stojící starý lich usmíval, jakkoliv to u masa již dávno zbavené lebky bylo nemožné. Korlagon byl jejím společníkem ve vyhnanství, jejím rádcem a dá se říci snad i přítelem. Přítelem, kterého si musela držet blízko, aby neměl mnoho času na to stát jí za zády, jak jinak. Tolik let čekání a ponížení...a teď...konečně! Zatímco pozvednul v kostěných spárech bohatě zdobenou stříbrnou korunu, započal lich za doprovodu chóru zatracených duší deklamovat v dávno zapomenutém jazyce rituální formuli. Znělo to skoro jako zpěv. Po zdánlivě nekonečné chvíli rituál dostoupil vrcholu a lich přistoupil, aby vyřknuv svá poslední slova: „Dávám vám Ornellu, královnu Hereshe! Ať její vláda trvá na věky!“

Když se chladivé stříbro dotklo jako noc černých Ornelliných vlasů, zatracené duše se pokusily přehlušit i samotné zvony, zombie prostě jenom řvaly a kostlivci je doprovázeli

rytmickými údery zbraní o štíty. Královna Ornella... Když pozvedla ruku, aby celý dav utišila, před očima jí přelétla sněhová vločka, kterou záhy lehce zachytila. Neroztála, proč taky. Ornella se na chvíli ztratila ve vzpomínkách. Na léta vyrůstání v Gryfí říši, na upíra Giovanniho, na chvíli, kdy se stala nesmrtelnou, na její vzestup a pád...

„Královno?“

„To nic, Korlagone, to nic...je všechno připraveno?“

„Ano, má paní...“

„Tak dobrá...dobrá. Informuj naše...přátele...že nemrtví dodrží své slovo. Do týdne udeříme na Grimheim.“, pronesla Ornella tiše jen pro licho, aby vzápětí pozvedla hlas k celému shromáždění.

„Slyšte vy všichni, nesmrtelní! Heresh znovu povstane, mocná a silná! Nepotřebujeme Ashu, nepotřebujeme bohy, nepotřebujeme ani nekromanty! My jsme Heresh!“

Zima 4 V.K. - o tři týdny později

Sigil - Grimheim - Tor Myrdal - Arkathova svatyně

Od chvíle, kdy se dozvěděl, že Wulfstan uprchnul, byl král takřka nepřítel. Kdo si nedal dobrý pozor na jazyk nebo se jen objevil ve špatnou chvíli, skončil na popravišti nebo v lávovém jezeře. Nepomáhaly výslechy ani mučení. I přes zálibu ve svojí práci si Helmar uvědomoval, že situace se brzy stane nezvladatelnou. Jenomže do královny rudou mlhou zastřené mysli už nedokázala proniknout ani slova jeho oblíbence. Bylo jasné, že zajatí trpaslíci buď skutečně o Wulfstanovi nic nevědí, nebo niky nepromluví. Měli hned udeřit, rozmetat zbytky Hereshe a pak se obrátit proti Gryfí říši. Jenomže král už nikomu nevěřil, všude viděl jen zrádce a vrahy, takže nedokázal zavčas dát vojsku jasný rozkaz. Tak nadešla zima a s ní se do země vrátil i Wulfstan. Král si naivně myslel, že trpasličího generála a jeho směšnou hromádku nohsledů hravě rozdrtí. Zatím veškeré síly, které proti němu poslal okamžitě zběhly a Wulfstanovi věrní už teď ovládali i řadu pohraničních pevností. A aby toho nebylo málo, uprostřed překotných příprav k vyslání shromážděného vojska na Grimheim udeřili i nemrtví z Hereshe. Trpasličí země tak musela bojovat na dvou frontách. Král je ostudně podcenil. Wulfstana, Ornellu,...a jistě to nebyli jen oni. Jak se ukázalo, byla to Gryfí říše, která poskytla Wulfstanovi azyl po jeho útěku z pevnosti Hrottaru a v Koalici souhlasila uznat Ornellu za svrchovanou vládkyni Hereshe. Ať už byl strůjcem celého plánu na počátku kdokoliv, dobře věděl, co dělá. Říše zatím do války otevřeně nevstoupila, ale co není, může být. Helmar nepochyboval, že ta chvíle přijde. Zahleděl se na kamennou sochu Arkatha, draka ohně, ozařovanou narudlou září lávy proudící koryty podél stěn svatyně. Jako by se v drakově tváři zračil hněv a zuřivost. Helmar se pousmál. Teď už jsi bezmocný, tvůj čas skončil.

„Jak král rozhodnul?“

Helmarovu tvář zkřivil výraz odporu. Čarodějník se zjevoval jako smrad a asi obdobně byl runovým knězem vítaný.

„Ty se ještě ptáš?“

„Nemám důvod pochybovat o strategickém genu pána kamenných síní a...“ Víc toho Jeddite říct nestačil. Trpaslík muže prudce otočil a pravou rukou v opancéřované rukavici si jej přitáhnul. V Jeditov tváři se rozhostil výraz zděšení.

„Co to děláš?!“

„Teď mě dobře poslouchej, ty hromado sraček. Rolf je arogantní idiot a šílenství ho ohlodalo jako hladový medvěd zdechlinu, která neví, kdy má držet hubu. Takže ti doporučuju, abys mi rychle řekl, proč tě tu vlastně trpím, nebo přísahám, že tvoje zbytky nacpu do ohnivé tlamy!“

„Náš pán...“

Helmar Jedita prudce udeřil, až se krev rozstříkla po podlaze.

„Náš pán nás nechá všechny chcípnout, chápeš to, ty idiote?! Rolf se brzy uchlastá k smrti, nebo co já vím, skočí z hradeb, jestli ho sám nezaškrtním na jeho střevech a ty tu vzýváš našeho pána. Náš pán je daleko a víš, kdo za to může?

„Nemohl jsem vědět, že...“

„Hubu držet!“ Helmar jej znovu udeřil. „Teď sebereš svůj mizerný zadek a spojíš se s těmi tvými patolízaly, aby odvedli pořádně svoji práci a jestli to nezvládnou, nechám z nich stahovat kůži zaživa. Já tu musím vyhrát jednu válku. A Jeddite...jestli ho ještě jednou zklameš...“

Zatímco se čarodějník se pomalu sbíral ze země, Helmar už byl myšlenkami docela jinde a jeho mysl chladně kalkulovala možnostmi. Jeddite byl tak jako tak už jen chodící mrtvola. Ale ještě měl posloužit svému účelu.

Zima 4 V.K. - přibližně téže doby

Sigil - Gryfí říše - Talonguard - šlechtický sněm

Všichni shromáždění šlechtici povstali, aby prokázali úctu králi - manželovi, který právě sestoupil z vyvýšeného podia, na němž bylo umístěno zlaté křeslo. Obvykle by v něm měla usedat královna Isabela, nicméně ta se rokováním sněmu vyhýbala, jak to jen šlo, tudíž povětšinou zůstávalo prázdné a pouze vedle něj stával rádce Orlando jako zástupce královské moci. Po návratu a svatém vzkříšení Nikolaje z vůle Elrathovy, se však stalo nepsaným zvykem, že na sněmu bude přítomen alespoň on, aby zaujal místo příslušející vládcům Gryfí říše. Nesnášel věčné handrkování desítek přítomných, nespočetné delegace, hromady žádostí, stížností a petic. Ale svůj úděl nesl statečně. Zatímco šlechtici se teprve chystali k odchodu, Nikolaj s Orlandem už zamířili strážemi otevřenými dvoukřídlými dveřmi ven.

„Za patnáct let se vůbec nezměnili. Copak tohle je zlaté srdce Gryfí říše? Dobrá polovina nemá už teď naději před Elrathovým soudem a přitom se stále zaklínají jeho jménem, blahem Říše! Někteří z nich se snažili vzít Isabele korunu, obrátili se proti trůnu a teď? Lísají se, slibují a přepočítávají, kde by urvali ještě víc, než už mají.“

Rádce se jen chápavě pousmál, udržet šlechtu pod kontrolou někdy bylo jako snažit se s vidličkou zkrotit smečku vlků.

„Je to vážně tak zlé?“

„Zlé možná není to správné slovo, výsosti. Církev naléhá na zničení Al-Betylu, zatímco...mnozí jsou jiného názoru.“

„A ty?“

„Já sloužím zlatému trůnu, veličenstvo.“

„Vážně sem zapadneš.“

„To mě těší...“

Nikolaj někdy šlechtice považoval za svého přítele, ale někdy bylo nesmírně lákavé jej taky udeřit.

„Co měl znamenat ten arcibiskupův výstup?“

Orlando se nepatrně zamračil.

„Jeho svatost mi nemůže zapomenout, že preláti jmenovali Alarika biskupem v Thornhamu. Od té doby čeká na každou záminku, aby se mi pomstil.“

„Jenom to?“

„Nejenom...“

„Chci slyšet jasnou odpověď, Orlando, co se v provincii děje?“

„Lidé potřebují víru, výsosti. A vy i já víme, že poddaní se neodávají uctívání nějakého temného kultu, ale Elrathovy svaté. Mám je nechat rozehnat? Víra v anděly je vírou v draka světla, nebo snad ne?“

„Jenomže ty je podporuješ.“

„Arcibiskupovi špiclové...“

„Podporuješ je?“

„Ano.“

„A ta socha?“

„Dar lidem, jež našli víru.“

„Milost Elrathovu, nechal jsi postavit v jakési zapadlé díře kostel a do něj dal zlatou sochu, která by stačila některým z těch tady na to, aby zaplatili svoje dluhy z her za půl života!“

„Výsosti jejich víra není hereze, nevzbouřili se, ani jinak neprovinili. Dal jsem prostředky těm, jimž jich bylo třeba a kteří je vynaloží pro dobrou věc. Konec konců, divím se, že ještě nepostavili v Talonguardu sochu vám...“

„Já mám hrobku.“

Oba muži ještě chvíli vydrželi kráčet v mlčení, než se rozesmáli.